

Per 1303/2002/03

10025903, JUN.

COB 15

ROZPISNA PRISTAVA

VIR

2002/2003

Intervju
učitelji se razgalijo

Aktualno
zgodilo se je letos

PESMI
martina žnidaršič

Comenius
učenje slovenščine za francoske dijake

KAJ SMO VAM PRIPRAVILI

3	Comenius
4	1. del: Francozi pri nas
11	2. del: Sant Avold
12	Francoska pustolovščina
13	Francoska šola
14	8. maj
15	Pri francoskih gostiteljih
19	Kaj so nam povedali o Franciji in Francozih?
20	Kaj se lahko naučimo drug od drugega?

Umetniki

	Vinjete: Visar Arifi (prva), ostale Rok Velikonja
22	Nagrajena E-pesem: Tina Bizjak
23	Pesmi: Matina Žnidaršič in Anja

- 28 **Intervju s profesorji:**
prof. Nina Lulik, prof. Helena Baša,
prof. Jana Koren, prof. Andrej Rutar
- 30 **Reklame**
(Kopitarna, Poli)
- 32 **Vici**
- 35 **Zgodilo se je**
(KAŠ, Atletika, Prepih ..., Fazani ...)
- 39 **Politika**

COMENIUS

Education and Culture

Socrates
Comenius

VIDIKI DIJAŠKEGA ŽIVLJENJA NA DVEH ŠOLAH V EVROPI

PREDSTAVITEV PROJEKTA

1. del: FRANCOZI PRI NAS

ČETRTEK, 10. 4.: PRIHOD

Končno so Francozi tukaj! Napočil je težko pričakovani trenutek. Prvič smo se srečali v MODRI SOBI, »SALLE BLEUE«, kot so Francozi poimenovali mladinsko sobo dijaškega doma. Ta je za štirinajst dni postala njihovo delovno središče. Kako izgleda moj par? Predstavili smo se zelo na hitro in občutki so bili zelo mešani: pričakovanje, simpatija, skrb, veselje, žalost... Bili so neprespani, utrujeni, zato smo jih pospremili domov, a mnogi niso hoteli zaspati.

Zvečer je bil na programu sprejem pri ravnatelju in video predstavitev šole. Predstavili smo francoske vrstnike in načrtovali delo za naslednji dan.

PETEK, 11. 4.:

SREČANJE Z AJDOVŠČINO IN POUKOM

Francoske goste je sprejel ajdovski župan g. Marjan Poljšak. Navdušeni so bili nad njegovo francoščino.

Deževno vreme je tega dne onemogočilo voden ogled našega mesta, kar smo dijaki popravili v naslednjih dneh, ko smo z našimi vrstniki »pohajali« po Ajdovščini. Obiskali pa smo Pilonovo galerijo, ki nas na nek način tudi povezuje s Francijo, saj je bila ta druga domovina slikarja Piona. Vsak dan so se francoski dijaki udeleževali tudi našega pouka in s tem v zvezi opravljali določene naloge.

V prvih dneh smo upoštevali njihove želje in tako so vsi izbrali francoščino in športno vzgojo. To pa ne gre! V naslednjih dneh smo jih malce razporedili: k fiziki, matematiki, angleščini in drugim predmetom. Lepo je hoditi v šolo, če te ne sprašujejo in ocenjujejo! A Francozi so na slabšem kot smo mi: nas ocenjujejo s 5 ocenami, njih pa z 20.

SLOVENŠČINA ZA FRANCOZE

Kaj neki počne prof. Nina s Francozi pri pouku slovenščine! Radovedni smo, a nas ne pustijo zraven, verjetno bi se jim lahko malce posmehovali. Te ure so namenjene izključno francoskim dijakom. Baje so se naučili pisati tudi slovenske SMS-e.

SOBOTA, 13. 4.: ČEZ HRIB IN DOL

Prva sobota je bila namenjena najdaljši in najlepši ekskurziji..., če je ne bi spremljala dež in sneg, tako da nismo več vedeli, v katerem letnem času smo. Vršiču smo se morali odpovedati, Bled pa si bomo zapomnili po mokroti, »kremšnitah« in čisto pravi poroki. Kljub temu smo jim pokazali mnoge zanimivosti, med drugim so Francozi pri nas pustili tudi svojega zadnjega kralja, Charlesa X., ki je pokopan na Kostanjevici. V Kobariškem muzeju 1. svetovne vojne smo se spomnili Verduna, v bližini katerega živijo naši francoski vrstniki. Slovenske gore pa so gotovo lepše od francoskih, le da so bili njihovi vrhovi tega dne zaviti v oblake.

PONEDELJEK, 14. 4.:

NA OBISKU PRI SOSEDIH

Obisk osnovne šole Danila Lokarja, je bil prisrčen in skoraj domač, ker je ravnateljica, prof. Ivana Slamič, predstavila šolo in njeno organizacijo kar v francoščini. Ob takih priložnostih se zavemo, koliko ljudi okrog nas obvlada francoski jezik! Pri pouku so si dijaki zapisali svoja opažanja.

TOREK, 15. 4.: DIJAKI NA OBALI

V Sloveniji imamo vse, kar imajo veliki, le da je vse manjše. Tako v eni uri prideš v visokogorje, v eni uri si tudi na morju. To so naši prijatelji spoznali na torkovi ekskurziji, kjer so spoznavali kraško podzemlje in Slovensko primorje ter zamejstvo, Trst. Spoznavanje manjšinskega šolstva je tudi eden od ciljev projekta, saj nam podobnost Primorske, kjer živi italijanska narodnostna skupnost, in Lorene, kjer živi nemška narodnostna skupnost, omogoča to primerjavo. Na obisku Gimnazije Antonio Senna v Piranu smo izvedeli Prijazni gostitelji so nas spremili tudi po Piranu.

SREDA, 16.4.: OGLED PRESTOLNICE

Tega dne se nam je Ljubljana zdela kot mini Pariz. Primerjave so se ponujale na vsakem koraku.

Prava Francija v malem je Francoski institut, ki smo ga najprej obiskali: francoski jezik, francoski časopisi, revije, knjige kultura in zaposleni. To je bilo presenečenje tudi za slovenske dijake. Plečnik nas je spremljal na sprehodu po starem mestu. Vseeno pa nam je največji "kulturni užitek" tega vročega popoldneva nudil osvežilni sladoled. Šolski sistem doseže svoj vrh na univerzah in visokih šolah, enako pri nas kot v Franciji. Zato smo obiskali Filozofsko fakulteto.

Na oddelku za francoščino nam je dr. Šorlijeva predstavila študij francoščine in to kar v francoskem jeziku, vendar je hitro opazila, da je večina prisotnih še zelo daleč od študija, saj smo bili v večini dijaki 1. letnika.

ČETRTEK, 17. 4.: KO SEM ŠE MAJHEN BIL...

...sem hodi v vrtec. Tega dne, pa je obisk vrtca služil spoznavanju prve stopnje šolskega sistema pri nas. Povrnili smo se v otroštvo in se pridružili otrokom pri igri. Kaj vse so nam prikazali ti mali kratkohladički! Upajmo, da so francoski vrteci vsaj malo podobni našim!

Vroč četrtek popoldan je bil kot nalašč za ogled osvežilnega **FRUCTAL-a**.

S fructalovimi sokovi so se Francozi srečali že enkrat prej - doma, ko jih je z njimi gostila njihova učiteljica slovenščine. V Franciji teh sokov še ne poznajo. Pomislite: nekaj dijakov si je v fructalovi trgovini kupilo sokove "za domov" kot »souvenir« na Slovenijo!

PETEK, 18. 4.:

POLITEHNIKA V NOVI GORICI

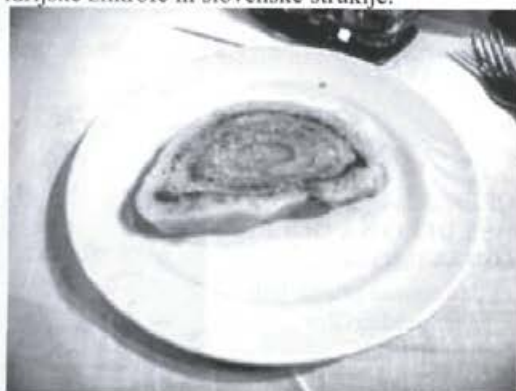
Politehniko smo izbrali kot primer samostojnega visokošolskega zavoda, ki je odprt v Evropo in sodeluje s številnimi univerzami zunaj naših meja, pa tudi kot moderno izobraževalno institucijo, kjer se študenti odlično počutijo. Kaj vse smo videli! Imeli smo popolnoma drugačno predstavo o tem naravoslovnem študiju ter o možnostih, ki jih nudi.

SOBOTA, 19. 4.: KAMŠT, FRANJA IN ŽLIKROFI

Druga sobota je bila etnološko in zgodovinsko obarvana. Mahnili smo jo na Idrijsko in Cerkljansko. V vsej Franciji ne boste našli takega "kamšta", kot je idrijski, in prav tako je poseben vtis na nas pustila bolnica Franja, spomenik humanosti in odpora proti okupatorju, pa čeprav smo jo slovenski dijaki že poznali.

Za zaključek pa so naši gostje spoznali tudi prave idrijske žlikrofe in slovenske štruklje.

PONEDELJEK, 21. 4.: DELO, DELO, DELO...

Ni bilo časa za počitek. V šoli smo slovensko-francoskih skupinah urejali gradivo za raziskovalno nalogo, ugotavljali podobnosti in razlike, spraševali drug drugega v vseh jezikih. Kaj vse bomo morali še izvedeti!

NEDELJA, 20. 4.: NOBENIH ŠOLSKIH OBVEZNOSTI

V nedeljo so imeli dijaki prost dan, zato je večina dijakov spala malce dlje. Tega jim ne moremo zameriti, saj so prejšnji dan preživali v raziskovanju Slovenije. Nekateri francoski kolegi so bili zelo aktivni, igrali so košarko, namizni tenis, karte itd. Nekateri so celo gledali angleške filme s francoskimi podnapisi.

Na domovih so bila pripravljena obilna kosila. Francozi so lahko uživali v tradicionalni slovenski kuhinji.

TOREK, 22. 4.: NAŠE DELO NA OGLED POSTAVIMO

Ves dan smo se pripravljali na javno predstavitev dosedanjega dela. Slovenski dijaki smo recitirali v francoščini, francoski pa so ista besedila prebrali v slovenščini.

Kako težka je slovenščina, skozi francoska usta se sliši kot tuj jezik! Multimedijška predstavitev je prisotne seznanila z našimi dejavnostmi. Veseli smo bili vseh, ki so bili ta večer z nami: uglednih gostov, učiteljev, staršev in naših sošolcev. In končno ples in zabava!

In kaj so počeli naši francoski prijatelji? Tudi slovenščine so se učili: osnove so spoznali že doma, nadaljevanje pa v okviru naše slovenščine za Francoze, kot smo jo poimenovali. Bi radi videli, kaj že znajo?

Michael

Kiki je prijazna pogosto.

Anne-Helene je simpatična.

Haby je pogosto vesela.

Jaz sem pogosto miren.

Špela je zanimiva.

in

Habiba:

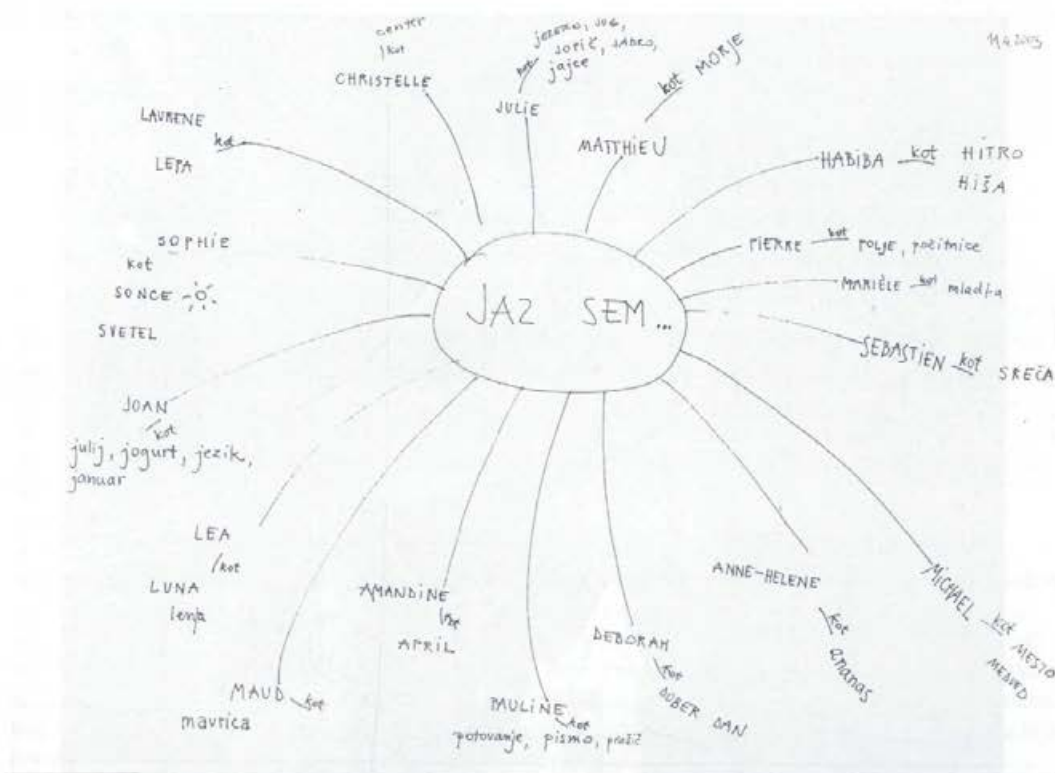
Sebastien je lačen vsak dan.

Pauline je bolna skoraj vsak dan.

Matthew je pijan vsak dan.

Joan je len vsak dan.

Polona je družabna.

SREDA, 23. 4.:

SOLZE SLOVESA

Nikoli si nismo predstavljali, da bo slovo tako težko. Ali je mogoče, da se v dveh tednih navežeš na popolnega tujca? Ta večer je minil v znamenju objemov, poljubov, stiskov rok in mnogih solz. Uboga Habi! Ni se nehala poslavljati. Večkrat je stekla z avtobusa in opravila ponoven krog poslavljanja. Končno je skrušeno obsedela na sprednjem sedežu. Čez dober teden se ponovno srečamo in to v Franciji!

Prirejeno po članku iz časopisa LATNIK - Projektna skupina Comenius

2. del: NA OBISKU V FRANCJI

SAINT AVOLD

Saint Avold je srednje veliko mesto, ki ima okrog 17000 prebivalcev, leži v francoski pokrajini Loreni, ob nemški meji, poznani po rudnikih premoga.

Naš ogled Saint Avolda se je začel pred Gimnazijo J.V Poncelet. Od tu smo se odpeljali mimo majhne protestantske cerkve, vendar si je nismo ogledali. Naprej nas je pot vodila do farne cerkve, ki je bila prej samostan. Ko so zavezniki osvobodili Saint Avold, je ob preletu letala prišlo do nesreče. Zelo so bile poškodovane orgle, slike ter celotna cerkev. Nekatere slike so bile uničene že prej, ob revoluciji, ko se je francoski narod obrnil proti Cerkvi, ter začel uničevati vse, kar je bilo cerkvenega.

Od cerkve nas je pot vodila naprej mimo kemijske univerze, zapuščene vojašnice do industrijskega dela mesta, Tu je zaposlena večina delavcev iz Saint Avolda. Industrijski del zajema štiri termoelektrarne ter kemijsko industrijo.

Nato smo prispeli do ameriškega vojaškega pokopališča. Tu je pokopanih 10489 padlih vojakov, različnih narodnosti, vendar so vsi služili ameriški vojski. 152 vojakov ni identificiranih. Med padlimi so tudi ženske. Pokopani so samo vojaki, ki so padli v bitkah v Franciji. Na začetku pokopališča je spomenik, ki je kot kapela. Od tam se pogled razprostira na več kot 10000 križev. Med njimi so tudi zvezde, kar pomeni, da so bili vojaki tudi judovske vere. Pokopališče ter ozemlje je v lasti ameriške vlade. Amerika ga je prejela, kot darilo Francije v zameno za osvoboditev iz pod nacistične nadoblasti. Pot smo nadaljevali po mestu, kjer smo videli romarsko cerkev, ki jo obišče do 2000 romarjev na leto. Pot nas je vodila mimo tehnične gimnazije, zasebne gimnazije in kulturnega doma s kinom in z gledališčem, kjer nas bi moral sprejeti župan. Sprejel nas je njegov namestnik. Že je bil čas za kosilo, zato smo se vrnili nazaj na našo gimnazijo.

Francoska pustolovščina

5. maj 2003

Prvi dan je bil namenjen ogledu šole in mesta Saint-Avold. Z avtobusom smo se odpeljali na krajši ogled mesta. Najprej smo se zapeljali mimo znane romarske cerkve, ki jo vsako leto obišče približno 3000 vernikov iz vsega sveta, potem pa še mimo bivše vojašnice, kjer je danes inštitut za kemijo. Po krajšem ogledu stanovanjskih hiš in ulic Saint-Avolda, ki so mimogrede zelo urejene, smo se ustavili pred cerkvijo Saint Nabor. Gospod, ki je bil z nami in nam ves ta čas razlagal preteklost Saint-Avolda, nam je v notranjosti cerkve razložil zgodovino te cerkve. Po ogledu cerkve smo se odpeljali na pokopališče padlih vojakov v 2. svetovni vojni. To je ameriško pokopališče, kar nam je postalo jasno že pri vhodu, saj je tam ponosno plapolala ameriška zastava. Ko nas je vodič popeljal po pokopališču, smo vsi ostali brez besed. Pred nami je bil pogled na 10489 grobov. Prizor, ki nam bo za vedno ostal v spominu: na tisoče belih križev, lepo postavljenih v vrsto, na pokošeni travi in velika kapela, namenjena tem žrtvam. Po kratkem ogledu smo se odpeljali še k županu mesta na sprejem. Ker je bil odstoten, je govor, ki ga je župan že prej napisal, prebral njegov namestnik. Na koncu so nas lepo pogostili in vsakemu dali za spomin torbo z napisom »Vivre la Ville Saint-Avold«, kar pomeni »Naj živi mesto Saint-Avold«. Nato smo se odpravili na kosilo v šolo, potem pa nas je čakalo delo na projektu. Zvečer so se nam pridružili še naši francoski prijatelji in njihovi starši in imeli smo krajši sprejem. Po pogostitvi pa smo se odpravili v naše nove domove.

9. maj 2003

Že ob 8. uri smo se odpravili izpred šole. Danes je bil na vrsti ogled Strassbourga. Ob 10. uri smo prispeli v mesto in najprej obiskali parlament. Presenetila nas je njegova velikost in množica sejnih dvoran. Imeli smo eno uro časa, da si ogledamo celoten parlament in nabereimo čim več perspektiv. Nasploh se nam je vsem zdel parlament zelo zanimiv in ena ura je bila premalo za ogled tega labirinta, v katerem smo tudi izgubili. Obisk smo zaključili natovorjeni z vsem mogočim. V parku v Strassbourgu smo imeli malico, vendar naj je presenetil dež. V centru nas je čakala ladjica, s katero smo se popeljali po tamkajšnji reki na ogled mesta. Po tem smo imeli zelo mala časa za nakupe. Sledil je le še odhod domov.

17. maj 2003

Prišel je dan, ki ga nihče izmed nas ni niti najmanj čakal. V teh 14 dneh smo se zelo navezali na francoske družine in če bi bilo po naše, bi ostali kar v Franciji. Na železniški postaji smo se poslavljali dobro uro in vsem je bilo zelo hudo. Jokali smo, kot da se ne bomo nikoli več videli. Vendar se zagotovo bomo! To smo si obljubili in te obljube bomo prav kmalu izpolnili. Po odhodu smo na vlaku še nekaj časa žalovali, kmalu pa je vzdušje začelo postajati bolj veselo. Ko smo prispeli v Slovenijo, smo vsi pritrdili, da je povsod lepo, a doma je najlepše.

Špela Pečnik, 3. b

FRANCOSKA ŠOLA

Francoski šolski sistem se v marsičem razlikuje od našega. Francoskim dijakom je težko uskladiti vse obveznosti, ki jih imajo čez dan, saj so v šoli vse do pete ure, tako ni čudno, da imajo v povprečju slabši uspeh od našega, saj enostavno ne najdejo časa za vse. Pa tudi utruje te, če celoten dan preživiš med knjigami. Tako je zaradi utrujenosti vse težje. Težko je obdržati v razredu zbranost in disciplino, saj imajo vsi čez glavo celournega in celodnevne poslušanja. Zdi se mi, da so zadnje uro oz. še prej tudi profeorji vsega naveličani. Tako s tem sistemom več zgubijo, kot pa pridobijo, saj navsezadnje nihče več ni zainteresiran za učenje.

Zdaj, ko smo spoznali težavnost francoskega sistema, lahko spoznamo (vsaj jaz), kako lažje poteka naš dan. Prav zaradi tega se lahko naučimo njihove vzdržnosti in vztrajnosti. Pa tudi delavnosti, čeprav imamo glede tega dokaj slab zgled. Poleg tega pa se lahko naučimo sprejemati druge ljudi, njihove navade in običaje, saj je med Slovenci in Francozi vseeno zelo veliko razlik - predvsem po odprtosti naroda. In tu se lahko Francozi nekaj navadijo od nas!

Meta

Francoska šola je precej drugačna od naše, ima pa tako dobre strani kot slabe. Dijaško življenje na francoski šoli je manj stresno, saj dijaki nimajo tako obsežnih snovi za učnje kot pri nas. Sam pouk pa tudi ne poteka tako hitro in stresno. Ena izmed dobrih strani francoske šole so daljši odmori ter daljše počitnice. Omeniti pa moram lepo šolsko dvorišče, kjer se lahko dijak v miru spočije. Slaba stran francoske šole pa je, da šolski dan traja precej dlje, zato med tednom praktično nimaš časa za svoje hobije, prijatelje ter dekle.

Jure T.

Imamo čast, da spoznamo francoski način življenja in dela. Pričakovali smo boljše stvari, kot jih imamo v naši domovini, ampak doživeli smo presenečenje in spoznali, da je Slovenija vseeno lepša. Zaradi šole je tudi življenjski ritem drugačen. Domov pridejo po peti uri in se učijo pozno v noč. Dijaki tako nimajo veliko časa za razne sprostitevne dejavnosti. Vse se vrti okoli šole in verjeli ali ne, od tega v primerjavi z nami malo odnesejo.

Katarina & Tina

"Sem mar v filmu?" sem pomislila, ko sem prvič stopila skozi dvoriščna vrata lycee-ja J.V. Poncelet v Saint Avouldu. Ogromna srednja šola s 1900 dijakov vseh ras in ver z vseh koncev sveta. Le kakšen vrvež me čaka v teh dneh?

Sprva me je presenetila že sama urejenost okolice. Vendar smo bili popolnoma šokirani šele, ko smo vstopili v notranjost šole. Tišina. Žive duše nikjer. Naša šola si lahko to privoščila le ob koncu tedna.

Pričakovali smo, da se bodo razposajeni najstniki razvedrili vsaj med odmori. Vendar, ne! Umirjeno so sedeli na klopcih v senci dreves in uživali v klepetu. Presenetljivo. Taka masa dijakov bi našo šolo zrušila že med prvim petminutnim odmorom. A kasneje smo izvedeli, da je ta navidezna umirjenost dijakov le posledica prepovedi in pravil ter krutih kazni, ki sledijo ob kršitvi zakona. Si to naša šola sploh lahko privoščila? Verjetno bi skupaj z vsemi sovrstniki dvignila veliko prahu, mahala s pravilnikom in kričala: "Kje so naše pravice?"

Zanimivo je spoznati življenje na drugi šoli in, čeprav se čudno sliši, imam ob takih spoznanjih zelo rada našo majhno, po veličini neopazno, vendar zelo uspešno (kar dokazuje tudi sodelovanje v tem projektu) šolo.

Mateja Česen

Življenje na francoski šoli mora biti zelo težko - zelo naporen urnik z zelo dolgimi urami - že pri nas težko mine tistih 45 minut..., kaj šele tu cela ura. Odnosi med učenci in učitelji so kar hladni, odvisno od učitelja. Zelo strogo delujejo - učenci ne vstanejo preden zvonec ne zazvoni - ne smejo. Če profesorica konča svojo razlago preden zazvoni zvonec, oni še vedno čakajo na svojih stolih. To me je zelo presenetilo. Pa tudi same ure mi ne delujejo preveč zanimive - ampak dolgočasne, profesor samo razlaga, ... Mi imamo v nasprotju z njimi pravo 'zabavo'! To smo lahko lepo spoznali pri urah pouka, pri katerih smo prisostvovali. Glede tega mi je naša šola veliko bolj všeč. Bolj pa mi je všeč to, da je na njihovi šoli ogromno dijakov z različnimi okusi, različnih narodnosti,... Zato te nobeden ne gleda kot deveto čudo, če si malo drugačen.

Polona Lokar

8. maj

Osmi maj je bil šole prost dan, saj Francozi na ta dan praznujejo zmago v drugi svetovni vojni. Na veliko presenečenje pa dan ni bil slavnostno obarvan. S Sebastienom, "dijakom za izmenjavo", in nekaj prijatelji smo se udeležili športne prireditve, ali kot ji pravijo po francosko, "la fete du sport". Ta je vključevala igranje nogometa, tenisa, namiznega tenisa, ... Izbrali smo si nogomet ter odigrali manjši turnir z ostalo mladino iz soseske. Starejši so poskrbeli za hrano in pijačo, ki je bila poceni napredaj. Vse skupaj se je odvijalo v bližnji osnovni šoli.

Jure Krašna

Za razumevanje spodaj napisanega moram poudariti, da je dotična francoska šola trikrat večja od naše in ima temu primerno zapletenejšo organizacijo, k temu pripomore tudi njihov način administracije. Torej glede na to bi morali francozi delovati hitro, živčno in brezglavo. Ampak temu ni tako. So „skulirani“ in vse jemljejo bolj „na easy“. Ne sekirajo se toliko glede organizacije, prostorov, ... Kljub njihovem sistemu ocenjevanja je njihova motivacija majhna in učni uspehi slabi. Mislim, da bi se lahko od njihovega sistema naučili več spročenosti in popustljivosti.

Tine

Skoraj vsi iz projekta smo se odpravili v lunapark, ki se imenuje Žalibi. Tam smo preživeli čudovit dan, prav nič podoben dnevu, ko Francozi praznujejo državni praznik, dan zmage. Dan je bil poln vlakcev, čolnov, vrtljakov in ostalih naprav, k ti poženejo adrenalin po žilah. Vendar smo tudi na ta dan združili prijetno s koristnim, saj so se Francozi ves dan učili slovenščino, mi pa francoščino. Dan je minil, kot bi miglil in vsi utrujeni smo se odpravili domov.

Urška

Hm, tipično Lorensko, bi rekel. Vstal sem ob 9-ih in za zajtrk pojedel marmelado iz tipičnega lorenskega sadja, češnje in slive. Za tem smo se skupaj z družino odpravili proti Luksemburgu. Med potjo smo opazili celo vojaške padalce med vajami, naposled pa smo se le ustavili v Montanachu za kosilo na gosij farmi (specialiteta foie gras - gosja pašteta). Tipično lorensko kosilo. Potem smo se pripeljali še do francosko-nemško-luksemburške meje in še do Shengna (vas, kjer so podpisali schengenski sporazum). Naposled pa še do mesteca ob Moselli, ki je tudi nekakšno turistično središče. Za tem smo se odpravili še do Matthieuovih sorodnikov, med katerimi je tudi eden Hrvat, ki mi ni ni ne nehal točiti piva. Naposled smo prispeli domov, kjer sem še pojedel večerjo in se stuširal. To pa so tudi vsa moja doživetja za njihov "dan zmage".

Matic Š.

Bilo je zelo dobro. Spal sem do 12.00, kar sem zelo potreboval, saj prejšnje dni nisem šel spat pred polnočjo. Nato sem se spravil k delu. Ko sem napisal dnevnik, sem šel na kosilo. Po kosilu sva šla z Joanom na športno prireditev. Tam sva srečala Tineta z Michaelom ter Jureta z Sebastjanom. Igrali smo nogomet, nato pa smo šli na pijačo. Nekaj časa smo gledali ženske, kako plešejo, a smo se kmalu vrnili na igrišče. Odigrali smo še nekaj iger, ko je bila ura za večerjo. Takrat sta Tine ter Michael odšla domov. Za večerjo je bila pizza. Na mizo so prinesli tri ogromne pizze. Ko smo pojedli pizzo je bila ura že 9.00. Skupaj smo odšli do igrišča, kjer smo počakali, da nas pridejo iskat. Potem sem se samo skopal in šel spat. Kljub temu da mi je bilo dobro, pa 8. maj ni bil nič kaj posebnega.

Miha Malik

PRI FRANCOSKIH GOSTITELJIH

Na srečo sva z Juretom prišla k zelo prijazni družini, kjer vsi vsaj malo govorijo ali angleško ali nemško, tako da sporazumevanje ni velik problem. Je pa lažje tudi zato, ker sva dva Slovenca pri eni družini.

Starša sta zelo prijazna in se trudita z nama govoriti angleško. Še poseben karakter je Joan-Mathieu, ki je Anne-Hélénin brat. Vedno je poln energije in me drži pokonci do poznih večernih ur. Tudi njena sestra Anne-Catherine je zelo prijazno dekle in se z nama z Juretom tudi veliko pogovarja.

V sosednji hiši stanuje njihova babica. Je izredno vitalna petinsedemdesetletnica in nikoli ne miruje. Vsi pa se nam trudijo čimbolj ustreči, vendar ne na vsiljiv način.

8. maja so naju peljali v Verdun na celotni ogled ostankov in spomenikov iz 1. svetovne vojne in v nedeljo 11. maja v zabavišni park Žalibi, čeprav jim ne bi bilo treba. Oba dneva sta bila nepozabna.

Kuhinja je več kot dobra in mislim, da se bom domov vrnila s kakšno kilico več. Zanimivo mi je to, da je večerja njihov glavni obrok. Ker so ves dan v službah ali v šolah je to edini čas, ko so vsi skupaj, da se malo pomenijo o dnevu, ki je minil. Pri nas tega ni. Mi ne jemo večerje kuhane in če je kdo lačen poje en jogurt al jabolko. Po kosilu ali večerji imajo vedno še posladek. To je lahko sir s kruhom ali pa razne torte, narastki,... In zdi se mi, da so zelo sladkosnedi, saj jedo večkrat na dan prigrizke v obliki čokoladice in soka ali kaj podobnega.

Tjaša

Živim pri družini Žeber na vasi Lauderfang, 7 kilometrov proč od Saint-Avolda. Prišla sem v podobno družino, kot jo imam tudi sama; 3 otroci, oče in mama. Razlika ja le v tem, da ima Pauline, moja francoska prijateljica, dva brata, jaz pa dve sestri. Vsi so me sprejeli zelo lepo in mi takoj, že na začetku rekli, naj se počutim kot doma. Ozračje v družini je zelo sproščeno, veliko se pogovarjajo, kar je za dober družinski odnos zelo pomembno. Zanimiv običaj pri njih je ta, da se vsakič, ko se vidijo, poljubijo na lica in to štiri krat. Mislim, da se bom tega običaja kar hitro navadila in ga potem prenesla v Slovenijo.

Zanimiva je tudi njihova hrana. V določenih pogledih je podobna slovenski, vendar sem v tem tednu mojega bivanja tukaj, jedla že par stvari, za katere prej še slišala nisem. Ena takih je na primer kebab. To je turško meso, ki ga dajo s solato, paradižniki in posebno omako na rezino kruha. Najprej mi ta hrana ni delovala dobro, ker hrano velikokrat ocenim na pogled, ko pasem poskusila, sem ugotovila, da je zelo okusno. Zanimivo je tudi to, da vedno po večerji, ki je kar obilna, jedo še sir. Nasploh pa se v družini počutim zelo v redu in včasih se mi res zazdi, kot da bi bila doma.

Urška

Hrana se razlikuje od naše, saj odkar stanujem pri njih, še nisem jedel župe.

Poudarek dajo sladčicam ter pečeni hrani.

Miha Malik

Že nekaj trenutkov po našem prihodu na železniško postajo sem spoznal Anne-Hellenina starša ter njenega brata. Takoj smo se ujeli, saj sta starša izredno prijazna, vljudna ter z veliko smisla za humor, še posebno oče. Presenetila pa me je komunikativnost staršev, takoj sta želela izvedeti vse o meni ter moji družini, hobijih ter o moji šoli. Naj še omenim, da vsi, prav res vsi v tej družini govorijo vsaj dva tuja jezika. Oče govori izjemno tekoče angleščino, kakor tudi brat ter sestra, tako da res nimamo problemov z medsebojno komunikacijo. Mati govori nemščino, sicer v narečju, a jo vseeno dobro razumem in gladko se pogovarjam z njo, saj mi, hvala bogu, nemščina ne dela problemov. Kakor sem ugotovil, Francozi izgovarjajo « h » in « g » kot « š », kar se sliši izjemno smešno, kadar se pogovarjajo.

Kakor sem do sedaj ugotovil, nimajo posebnih običajev ali nenavadnih odnosov med seboj. Vzdušje v družini je kot pri nas, sproščeno in ljubeče, nihče ni srt z nikomer. Omenim naj še obe babici. Očetova mati živi pri tej družini in je izjemno prijazna. Govori tekoče nemško, tako da se pogosto pogovarjam z njo. Z zanimanjem poslušam, ko mi pripoveduje o drugi svetovni vojni, kako jo je doživljala ter kaj vse se je dogajalo. Kar mi je všeč pri njej je tudi to, da mi stalno daje različne nasvete, najpogosteje, kakšno dekle naj si izberem za ženo. Druga babica pa živi v majhni enonadstropni hiši v Bouleyu. Govori tekoče nemško in je zelo prijazna, čeprav jo je Anne-Hellene označila za egoistično.

Starša sta zelo navdušena nad menoj ter mi želita razkazati čimveč Francije. Z družino smo se odpeljali na celodnevni izlet v Verdun, mesto, pri katerem se je odvijala ena izmed glavnih bitk prve svetovne vojne. Odpeljali smo se tudi na ogled mesta Metz, kjer me je predvsem presenetila velikost katedrale ter številčnost in raznovrstnost šol v predmestju.

Nasplošno lahko izjavim da sem imel neskončno veliko srečo, da sem pristal v tej družini, saj se v njej dobro počutim in se dobro razumem s vsemi njenimi člani.

Jure T.

Moj trenutni stanodajalec živi v vrhnjem nadstropju bloka, ki je že tako dvignjen na griču. Živi z materjo in očimom. Moram pa reči, da noči niso prav nič prijetno hladne, ampak so kar primerne za to pisanje. V bistvu se zelo trudijo, da bi mi kar najbolje predstavili lorenske običaje in še posebej jedi. Kar pa seveda niti ni tako slabo. Pojemo veliko zelenjave, še posebej me je presenetila velika poraba svežih kumaric.

Matthieu ponavadi začne dan z zajtrkom ob sedmih, potem pa ga mati na poti v službo odloži v šoli. Po pouku pa se raje kot šolskim obveznostim, kot vsak normalen šetnajsletnik, predaja računalniškim igraricam ter športu. Še posebej ga navdušuje nogomet.

V samem stanovanju pa me je najbolj presenetilo to, da je stranišče (WC školjka) popolnoma ločeno od kopalnice. Pozdravljanje pa je sploh specifično francosko. Odkar sem tukaj sploh ne štejem več, koliko deklet, gospé sem že poljubil na lica.

Matic Š.

Kikijina družina je zelo prijazna in po svoje tudi zanimiva. Oče je čez teden zdoma, ker je zaposlen v podjetju 300 km od Saint Avolda, mama ima avtošolo, obe Kikijini sestri pa sta že odrasli. Najstarejša Nathalie je že poročena in pričakuje prvega otroka z možem Alešandrom. Srednja sestra, Laurence pa študira medicino in je med tednom tudi ni doma, ker živi v Nancyju.

Mama hodi v službo za osmo uro in konča okoli pete ure, ko pride domov in skuha kosilo, tako da s Kiki ob prihodu domov lahko povečerjava. Mene še čakajo obveznosti, saj moram kaj pisati za projekt ali pa odpisati kakšen mail. Potem se s Kiki še kaj pogovarjava ali obiščeva njeno sestro in moža ali pa njeno prijateljico.

V družini se vsi dobro razumejo in sestra pride z možem pogosto na večerjo. Ob nedeljah pride k njim tudi babica in dan je rezerviran za kosilo, ki se raztegne v večer. Kikijina babica prinese sladico, mama pa s hčarami skuha kosilo. Ko sem prišla, so ravno praznovali babičin in Laurencini rojstni dan, tako da smo spili kar nekaj šampanca, saj je kikijin oče kar nekajkrat napolnil kozarce. Po končanem kosilu je sledila torta in darila. Prvi dan je minil zelo lepo in vsi naslednji tudi.

Kikijina družina mi je zelo všeč, saj so vsi zelo prijetni.

Tina Breclj

Začasno domujem pri Amandine Pfister v Lellingu, prijetni vasici s približno 400 prebivalci. Tako družina kot tudi vsi sosede so me ob prihodu sprejeli odprtih rok, saj so namreč, tako mi je povedala francoska prijateljica, že vsi nestrno pričakovali moj приход. Njihov način življenja je preprost in nekoliko bolj čustven. Ne pravim, da Slovenci nimamo čustev, menim le, da jih izkazujemo v precej manjši meri.

Ob vsakem srečanju in spoznavanju novih ljudi sledi poljub na levo, desno lice, ... vse bi bilo v redu, če bi se s tem končalo, vendar pa, predvsem ženske, poljub ponovijo. Nenavadno. Sprva sem se počutila nelagodno, ko sem »znancem« ponudila roko, so jo preprosto ignorirali in me poljubili. Vendar pa se počasi že privajam na njihov način pozdravljanja.

Le kdo pravi, da se v tako kratkem času ne da razviti prijateljstvo?! Popolna neznanka z drugega konca Evrope je postala ena izmed najboljših prijateljic. 28 dni, 24 ur na dan preživetih skupaj ... razvilo se je pravo zaveznitvo. Zdi se, kot bi jo poznala že vrsto let.

Sicer pa se odlično razumem tudi z mamo, očetom (ki ima odličen smisel za humor) in vsemi njenimi sestrami, še posebej z najmlajšo, ki me vsak dan preseneti z novo risbico prav zame ustvarjeno v »primaire«. Vesela sem, da sem prišla prav v to družino, ob enem pa upam in trdno verjamem, da se bodo stiki ohranili dalj časa.

Mateja Česen

Moja francoska prijateljica se imenuje Julie in, ker je prebivala v Ajdovščini pri meni, sem ji ta obisk vrnila. Stanujemo v vasi nedaleč od Saint Avolda (z avtomobilom 10 min, avtobusom 30 min), ki se imenuje Macheren. Vas je zelo prijetna, odmaknjena in domača. Sicer pa je bil prvi vtis malce drugačen ...

Z železniške postaje smo se odpeljale Julie, moja "nova mama" in jaz. Ko sem prispela pred hišo sem bila nogoče malce razočarana. Hiša je navzven nedokončana, ko pa sem vstopila v notranjost, kar nisem mogla verjeti. Prvo presenečenje je bila močna oranžno-rdeča barva sten, drugo pa ogromen pes, ki je od veselja svojo novo prijateljico skoraj podr. Kasneje sem izvedela, da je to Sako, s katerim sva sedaj postala dobra prijateljica kljub njegovi višini čez 90 cm. Sledil je ogled te moje nove hiše in razočaranje se je sprevrglo v navdušenje. Francozi imajo res velik smisel za oblikovanje, zeleno prebarvana starinska omara, okrašena z rožami da hodniku poseben čar, skoraj kot v pravljici... Ravno tako je moja soba popestrjena z vsemi možnimi dodatki, oziroma soba od Julie je bila vsa v zebrah. Sledilo je spoznavanje s starši in prijatelji, ki so bili trenutno na obisku, nato pa okusno kosilo, ko sem prvič jedla surov paradižnik. Zanimivo je, da skoraj vsak dan poskusim vsaj eno novo jed, pa naj bo to pita z rabarbaro ali pa kus kus z omako iz kumar, jajčevcev, korenja in druge zelenjave. Nasplah mi je francoska hrana všeč, velike količine raznoraznih sirov, kuhane zelenjave, razne pite in

torte ... super! Ze takoj ko sem spoznala mamo očima (ker so starši ločeni) in mlajšo polsestro sem vedela da mi ne bo dolgčas. Vsak dan se zgodi kaj novega, zagotovo zanimivega, pa še Sako je tu "grande bebe", ki bi se samo igral ... Odnosi v moji novi družini so resnično zabavni, oče želi, da govorim po francosko, tako da je jezikovna plat projekta z moje strani zagotovo izpolnjena. Julie me stalno preganja s hrano, Camille pa bi želela, da igram playstation verjetno zaradi zabavnosti mojega neznanja. Nenazadnje pa so tu še novi odštekani prijatelji, sosedge, stare mame in tako naprej. Resnično moram biti vesela, da sem dobila tako prijazno družino, psa, vrt in hišo, saj mi je tu všeč in uživam, kot že dolgo ne.

Katarina Koruza

Kaj so nam povedali o Franciji in Francozih?

Katera francoska hrana ti je bila najbolj všeč? Ali si poskusil(-a) kakšno posebno specialiteto?

Gašper: Sicer jedel nisem veliko, saj tamkajšnje družine že po tradiciji ne jedo veliko. Hrana, ki sem jo jedel v Franciji, ni bila nič kaj posebnega, ker je bila podobna slovenski.

Tine: Najbolj mi je bil všeč pomfri in flambirani kotleti. Nisem poskusil nobene francoske specialitete, razen neke pite - kiš loren. Bila mi je zelo všeč.

Špela: Francoska hrana mi zelo ugaja. Sestavljena je predvsem iz sladkih jedi, kot so pite in torte; jedo tudi zelo veliko sira. Poskusila sem več različnih vrst, med njimi mi je najbolj ugajal »president«.

Špela:

Francozi in Francozinje so zelo gostoljubni ljudje, ki so nas takoj sprejeli v svojo družbo. Malce se razlikujejo od nas po načinu življenja. Npr.: ...se poljubljajo vsakič, ko se vidijo, vendar je komunikacija med nami stekla normalno.

Kakšni so Francozi(-nje)?

Tine:

Francozi so zelo odprti in zelo flegma.

Gašper:

Mi Slovenci si vzamemo za zajtrk, kosilo in večerjo precej manj časa kot Francozi. Pri jedi se za njih čas ustavi,

Gašper: ...da je življenje bolj preprosto, kot je v Sloveniji. Šola jim ne pomeni veliko.

Špela:

Presenetil me je predvsem šolski sistem, saj imajo kar 20 ocen. Ker smo to preučevali, sem opazila mnogo razlik med državama, a posebnih šokantnih presenečenj nisem doživela.

Kaj te je v Franciji najbolj presenetilo?

Špela:

Mislim, da bi bil to Pariz, saj me je očaral v vsej svoji lepoti. Menim, da je najbolj romantično mesto, kar sem jih kdaj obiskala, in mi je res zelo všeč, še posebno me je očaral Eiffelov stolp.

V kateri francoski kraj bi povabil(-a) svoj razred na izlet?

Pariz

Gašper:

Pariz, saj je mesto, ki ga je potrebno obiskati večkrat.

KAJ SE LAHKO NAUČIMO DRUG OD DRUGEGA?

S Francozi smo si kar precej podobni, a vseeno zelo različni. Mi imamo več prostega časa, ki bi ga oni gotovo potrebovali, da bi se malo odpočili in si zbistрили misli. Tisto malo, kar ga imajo, ga ne znajo dobro izkoristiti za učenje in sprostitev. Zavidajo nam proste popoldneve, mi pa njim zelo dolg odmor. V našem kratkem bivanju v Franciji smo spoznali lastnosti velikega naroda in jih primerjali z lastnostmi male dežele. Spet se srečamo pri glavni nalogi našega projekta - primerjanje dveh načinov življenja. Presek dveh tujih množic bi lahko bila vizija naroda, ki pa na žalost ne obstaja.

Tina & Katarina

Dijaki lycee-ja J.V. Poncelet so naši vrstniki, tako da se lahko s primerjavo našega in njihovega življenja marsikaj naučimo. Ne govorim o površinskih stvareh, pač pa o tistih, globljih, s katerimi preživimo. In ena takih je sprejemanje DRUGAČNIH.

V Saint Avoldu živijo ljudje različnih kultur. To raznolikost opazimo že na zunaj. Izražajo jo s samim oblačenjem in obnašanjem. Vendar pa, vsaj sama tega nisem opazila, za drugačnimi ne kažejo s prstom in jih ne zavračajo. Menim, da je to v naši državi mnogo večji problem. Zato se bo morala za vstop v EU odpreti svetu in začeti sprejemati sebi drugačne. Kot sama opažam, že za hrbtom nekoga, ki je izviren, ima svoj stil, govorijo: "Čudčk!" Mogoče je prednost prav teh, da so v svetu srečnejši, da ne ovirajo drugih, s tistimi, ki njih obremenjujejo pa se ne ubadajo, pač pa se jim le nasmehnejo in nadaljujejo svojo pot.

Sama nimam s sprejemanjem nikakršnih problemov, saj po mnenju nekaterih tudi sama spadam mednje. Mogoče bi se morali ti za hip zazreti v svet in spoznati, da drugačnost nima negativnega prizvoka, pač pa je prednost.

Mateja Česen

Slovenski in francoski dijaki se lahko naučimo veliko drug od drugega. Ena izmed najbolj očitnih stvari je jezik. Največ francoskega oz. slovenskega jezika smo se dijaki naučili drug od drugega, veliko več kot pri samem pouku, saj ti oseba tvoje starosti razloži snov na veliko preprostejši in razumljivejši način kot pa sam profesor.

Tu bi veliko ljudi napisalo, da se medseboj naučimo spoštovati medsebojne razlike. To nikakor ni res, saj so nas že doma starši navadili na različne ljudi, tako tiste, ki so psihično prizadeti, ter tako tiste, ki so druge narodnosti oz. rase.

Jure T.

Zelo težko je pisati, kaj bi se lahko naučili drug od drugega, kajti vsak človek je drugačen, vsak ima svoje misljenje in sposobnosti. Največja vrednota, ki bi se je lahko naučili, je znanje tujega jezika. To bi lahko kasneje zelo dobro uporabili. S komunikacijo se v današnjem življenju lahko zelo daleč pride, vendar nikoli se ne sme pozabiti svojega maternega jezika. Menim, da znanje tujih jezikov in vsestranska razgledanost veliko pripomore pri vključevanju naše majhne, nepoznane države v Evropsko Unijo.

Francoski dijaki bi se lahko od nas naučili tudi discipline, čeprav jo je pri taki masi ljudi zelo težko uveljaviti. K disciplini pa se pridruži še strpnost do sočloveka in spoštovanje.

Polona

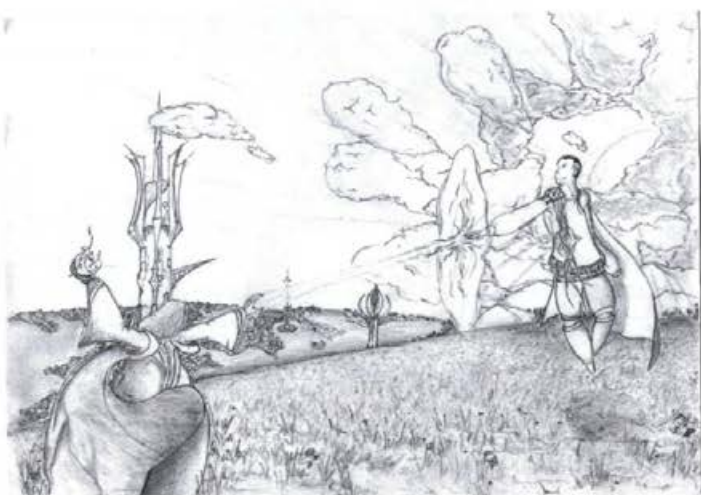
UETNIKI

(Visar Arifi)

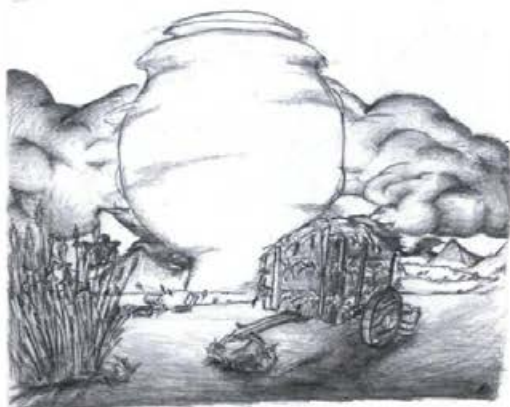
NAGRAJENA E-PESEM Tine Bizjak, 2.č

TVOJE BESEDE
SO KOT BISERI,
KI MI JIH POLAGAŠ V SRCE.
BLIŽINA MIR,
NIKOLI NE ZAMRE.
STOPINJE, KI JIH
PUŠČAŠ V PESKU SO SLED,
KI PRIVLAČI VSAK POGLED.
LJUBI MOJ,
OSTANI, KAR SI,
IN PUSTI, DA SVET SE
OKROG TEBE VRTI.

(Rok Velikonja)

(Vse ostale vinjete Rok Velikonja)

OGENJ, KI NIKOLI UGASNIL NE BO

Hodim po temi,
po trnju,
po skalah se vzpenjam,
a nikjer ni nikogar,
le tema, trnje in skale.

Kar naenkrat pred mano ogenj.
Sama sem in ne vem,
kaj naj storim.
Jočem in morda me bo kdo slišal.
Neprestano gledam v rdeče plamene,
ki požirajo zrak okoli sebe,
in vročina preplavlja moje nemirno telo.

Naenkrat ogenj izgine
in ostaneš samo še ti,
ki si bil skrit v njem.
Objameš in poljubiš me.
Sama pa ne morem verjeti,
da si bil skrit v ognju,
da sem zaradi tebe jokala.

Ker sva se v ognju našla,
bova skupaj vedno iskala ga v soncu.

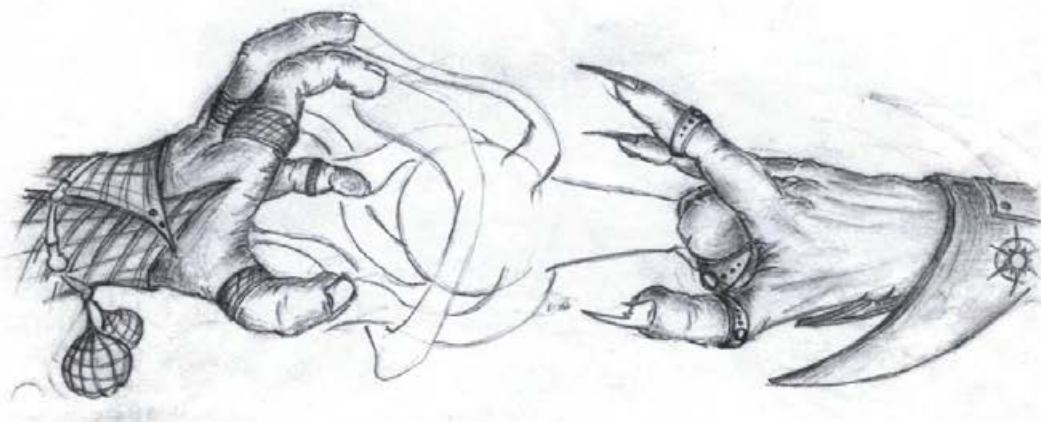
NA ONI STRANI BELEGA PRAHU

Stopam v svet na oni strani,
v svet, ki ga ne poznam.
Sivi grob posut z belim cvetjem,
obdan z belimi svečami,
ki priznavajo mladost
in oznanjajo smrt.

V srcu nosila sem nekoga,
v srcu nosim nekoga
in vedno ga v sebi nosila bom,
pa četudi sem človek brez prihodnosti,
predana le belemu prahu.

Ti si odšel v večnost,
kjer ni krutosti in belega prahu,
kjer je le neizmerna ljubezen.

Moj grob je posut z belim pepelom-
v njem sta zlepljeni najini srci,
ki nikoli nista z enim ritmom utripali.

GLOBINA DUŠE

Prazne puščave se odpirajo pred
menoj,
ko hodim po temnih poteh,
ki ne vodijo nikamor.

Sredi širokih planjav,
iščem tebe,
a te ne najdem.
Tema je.
Nikjer ni nikogar,
samo moja duša,
v moji duši pa si le kot podoba ti.

Brez cilja,
brez vesti tavam po hodnikih duše,
osamele preproge na kamnitih tleh
prosijo milosti,
čakajo temo in iščejo mir.

Nikoli najden, vedno izgubljen
je moj svet, je moja vest.

V moji duši je votla praznina,
je mogočna,
zastrašujoča,
globoka.

PESMI - ANJA

Spet sem te videla.
S svojim nepozabnim
nasmehom
in iskricami v očeh
si se mi zdel lepši kot
kdajkoli.
Tvoj glas me je popolnoma
prevzel...
in kot začarana sem
gledala tvoj obraz...
takrat mi je postalo jasno,
da iskrica še ni ugasnila
in da sem te vedno
naskrivaj ljubila!

Bil je pust in prazen dan,
preden sem spoznala te.
Iskrica v tvojih očeh...
zanjo vse bi naredila.
A zdaj je dan spet tih in
siv,
ker tebe več ob meni ni.
Iskrica v tvojih očeh...
zakaj več zame ne žari?
In zdaj, ko v sebi bolečino
skrivam,
ne vem, kako naj ti
povem...
iskrica v tvojih očeh...
naj me vrne v tvoj
objem...!

Pri biologiji se sprašujem,
če tvoj srček bije zame;
pri kemiji preučujem,
kako tvoj poljub deluje
name.

Pri matematiki računam,
koliko sekund me od tebe
loči še,
pri slovki pišem dolga
pisma,
ki se končajo z "Ljubim
te!".

Angleščina, čas za stavke
"I miss you, I need you, I
love you!"

pri telovadbi zasanjano
migam
in si predstavljam, da si tu.
Pri zgodovini se
spominjam,

kdaj in kako sva se
spoznala
in pri geografiji,
kam sva pred drugimi
zbežala.

Pri likovnem si v mislih
rišem tvoj obraz,
pri glasbi pa slišim
tvoj božanski glas.
Ko informatiko se učim,
se z ekrana mi smejiš
in ko se s fiziko potim,
se v vsakem grafu izgubiš!
In ko pridem iz šole
domov,
izmučena od napornega
dne,
zlekнем se na posteljo.
In... pokličem te!

Ne govori, da me ljubiš,
to boli!

Saj moje srce po drugem
hrepeni.

K njemu si želim
in zanj živim,
zato,... dovoli, da svojim
sanjam sledim!

Pojasni mi,
zakaj prijatelja ne moreva
biti?

Zakaj me mučiš?

In ... zakaj sebe mučiš?

Ne vidiš, da je usoda
izbrala svojo pot?

Ne čutiš, da nisem rojena
zate,

ampak zanj?!

Ne bom ti lagala,
ne bom iskala tvojih
napak, ...

le rekla bom "Pojdi!

V mojem srcu ni prostora
za oba!

Le on se skriva v meni,
ker je moja edina
ljubezen!"

Zato, ... pojdi!

Pojdi, da bom srečna z
njim!

Najdi si novo ljubezen!

... in bodi srečen tudi ti!

S solzami v očeh sedim v
kotu sobe

in ti pišem pismo.

Pismo, ki ti ga ne bom
nikoli poslala.

V njem bi ti rada povedala,
da sem že pozabila na tvoje
oči,

da me ne zaboli več, ko te
vidim nasmejanega,
da ostanem hladna, ko se
spomnim na tvoje

poljube, ...

Rada bi ti rekla,
da sem pozabila na to, da
sem te kdaj ljubila ...

A ne smem si lagati
in slepiti same sebe!

Še vedno slišim tvoje
nežne besede,

čutim tvoje sladke poljube,
se izgubljam v tvojih
popolnih očeh.

Sanjam, da sem še vedno v
tvojem objemu, ...

še vedno si te želim!

Zato ... si želim preveč,
če te prosim "Ljubi me!"?

INTERVJU S PROFESORJI

Prof.: Nina Lulik

1. Kako se počutite v šoli?

»V šoli se počutim dobro, čeprav si včasih želim, da bi raje sedela v "svoji" nekdanji klopi.«

2. V katerem razredu se najbolje počutite?

»Počutje je odvisno od več dejavnikov, vključno z uro; trenutno se najbolje počutim v 3.č.«

3. Kaj počnete v prostem času?

»V kratkem prostem času rada dolgo klepetam, hodim v kino, na sprehode v naravo, včasih obiščem kakšne razstave. Letošnja novost je tudi učenje francoščine. Ko pa imam več prostega časa, najraje odidem na počitnice, ki so namenjene oddihu.«

4. Kje je največja nevarnost, da vas srečamo izven šole?

»Na ajdovskih ulicah.«

5. Kaj bi bili po poklicu, če ne bi bili profesor/-ica?

»Kustodinja.«

Prof. Helena Baša

6. Kako se počutite v šoli?

»Počutim se dobro, vendar je zelo naporno zaradi dolgega pouka in dodatnih stvari po njem.«

7. V katerem razredu se najbolje počutite?

»Najbolje se počutim v 3.b in 4.d.«

8. Kaj počnete v prostem času?

»Največ prostega časa posvetim glasbi; vodim dva pevski zbora in spremljam tretjega. Včasih pa grem tudi na izlet ali sprehod. Rada tudi rešujem in sestavljam križanke, vezem in se ukvarjam s preprostimi oblikovanjem.«

9. Kje je največja nevarnost, da vas srečamo izven šole?

»Na ajdovskih ulicah med ogledovanjem trgovin, lahko pa tudi na koncertih mojih zborov in nekaterih drugih prireditvah, kot so Vipavska trgatev, Ajdovščina v maju, ...«

10. Kaj bi bili po poklicu, če ne bi bili profesor/-ica?

»Knjižničarka, zaradi opravljanja s knjigami. Morda bi pa tudi organizirala razne prireditve, ki pa jih ne bi vodila. Veselilo bo me tudi, če bi imela čas za kuhanje. Nikoli pa ne bi bila učiteljica glasbe.

Prof. Andrej Rutar

11. Kako se počutite v šoli?

»Super! Zahvala gre vsem, ki k temu karkoli pripomorejo.«

12. V katerem razredu se najbolje počutite?

»V učilnici številka 34. Seveda je vse odvisno tudi od dneva, luninih men oziroma razpoloženja dijakov, ...«

13. Kaj počnete v prostem času?

»Ko nekaj počneš, nisi več prost, torej je v prostem času težko kaj početi. V življenju gre predvsem za razporejanje časa in postavljanje prioritete. Kar ni na prvih dveh mestih, pa verjetno šteje v "prosti čas". Precej časa še vedno posvečam tabornikom, kjer sem se precej naučil in se učim še danes.«

14. Kje je največja nevarnost, da vas srečamo izven šole?

»Prav gotovo vsaj dvakrat dnevno na šolskem dvorišču, vse ostale lokacije so naključne in v veliki meri nepredvidljive.«

15. Kaj bi bili po poklicu, če ne bi bili profesor/-ica?

»Mogoče vzgojitelj.«

Prof. Jana Koren

16. Kako se počutite v šoli?

»V večini dobro. Všeč mi je, da se v zbornici dobro poznam in sodelujemo ter da je odnos med dijaki sproščen. V glavnem torej, da tako med dijaki kot profesorji vlada pripravljenost za odprte in sproščene odnose.«

17. V katerem razredu se najbolje počutite?

»Vsak razred ima neko posebnost. Drugače pa se bolje počutim v tretjih kot v drugih, ker se pozna, da so bolj izkušeni in so bolj pripravljeni za delo.«

18. Kaj počnete v prostem času?

»Veliko časa porabim za petje v dveh pevskih zborih, rada pa tudi rišem in ustvarjam na steklo in svilo.«

19. Kje je največja nevarnost, da vas srečamo izven šole?

»V baru Pri Marjanci v Vipavi, kjer si najraje privoščim sladoled ali vročo čokolado. Lahko pa me srečate tudi na sprehodih po hribih.«

20. Kaj bi bili po poklicu, če ne bi bili profesor/-ica?

»Arhitekt, ker ta poklic združuje kreativnost kot tudi natančnost in matematično urejenost. Pri sedanji "službi" mi je všeč delo z mladimi.«

Reklame

analiza reklame

Reklama Kopitarne Sevnica res ni velika, saj zavzema le četrtno strani, toda kljub temu izstopa zaradi žive, rdeče barve ognja, ki nam takoj pade v oči ter seveda humorja. Na fotografiji so prikazane tri osebe, slikane od pasu navzdol. Oblečene so v rdeča, do kolen segajoča krila ter bele rokavice s katerimi se dotikajo bokov – v tipične obleke transvestitskih sester torej, s katerimi so nas te zastopale na evroviziji v Talinu ter s svojim nastopom dvignile nemalo prahu.

Reklama temelji na sloganu: »Vsi drugačni vsi enakopravni,« ki pa so ga oblikovalci reklame spremenili v »Vsi drugačni ... vsi enako obuti.« Gre torej za spretno besedno igro, v kateri se nam zelo znani slogan pojavlja v prenesenem pomenu. Na fotografiji sta dva para ženskih in par moških nog obutih v rdeče čevlje Kopitarne Sevnica. Vsi trije imajo krilo – tudi moški. S tem so oblikovalci poudariti, da ne ustvarjajo samo za »navadne« moške in ženske, temveč tudi za posebneže.

V spodnjem desnem kotu nas pritegne izviren zapis imena podjetja, ki izdeluje čevlje: Kopitarna, kjer se namesto črke A pojavlja človeška silhueta z dvignjenimi rokami in rdečo glavo ter čevlji, kar se barvno lepo ujema z zgornjo fotografijo.

Reklama torej manipulira z našo pozornostjo, z močno barvo in aktualno tematiko. Slovenci namreč takoj vemo na koga iz naše glasbene scene nakazuje ta reklama, hkrati pa se moramo zavedati, da tujcem ne bi bila niti pol tako zanimiva kot nam, saj zgodbe o uspehu sester najbrž ne poznajo.

Petra Bavčar 2.b

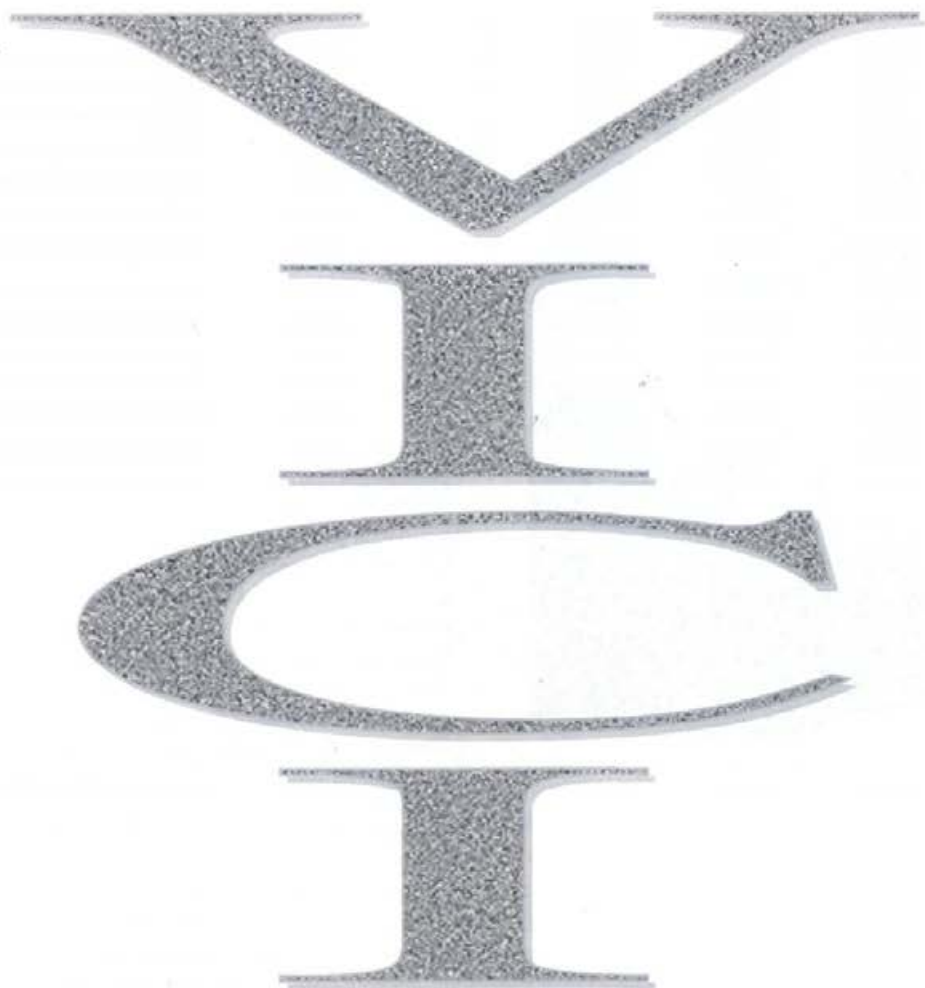

Sendvič s Poli potesi tudi največjo lakoto.

Reklame poplavlajo svet. Najdemo jih povsod: na vsaki spletni strani, na vsakem televizijskem programu, povsod so reklamni panoji polepljeni z reklamnimi plakati, same reklame, reklame, reklame. Dobro nas navdušujejo, slabe nam kradejo čas in najedajo živce. Bistveno pa je da nam vse skušajo bolj ali manj uspešno »prati možgane«. Reklamo, katero bova komentirala, sva našla v reviji in prva stvar, ki jo opaziva je velikost: zavzema celotno stran, kar pa ne preseneča, saj je to eden poglobitnih načinov pritegovanja pozornosti. Naslednje so barve: Spretno uporabljeni kontrasti poudarijo gromozanski sendvič z »zakon Poli salamo«, ki jo promovira omenjena reklama. Fant, ki drži sendvič, nosi temno jakno in ozadje je tudi temno v modri barvi. Torej poleg sendviča izstopa le zavitek salame in obraz fanta, ki nosi očala. S tem so dosegli dvoje: zakrite so oči, da se gledalci ne moremo osredotočiti nanj in to, da dajejo modelu domnevno boljši in bolj »kul« izgled. To nakazuje na ciljno skupino na katero hočejo vplivati: na najstnike. Tudi moto je v tej smeri: »Poli je zakon!« Uporaba slenga približa reklamo in salamo mladostnim, ki so eni izmed številčnejših porabnikov sendvičev. Reklamno sporočilo je torej: »Jejte Poli salamo in boste zakon.« Reklama ni ne dobra, ne slaba, tem več povprečna in vsaj pri naju ni dosegla namena: Ni naju prepričala za nakup reklamnega izdelka.

Žiga Vižintin, Petra Breclj 2.b

Škržati ali črički

Pile reče Duletu: »Dule, daj oponašaj tiste škržate, mogoče se jih komarji bojijo!« Dule odgovori: »To niso škržati, to so črički!« Pile pa: »Ja, no, morska scena v glavnem!«

Neža Pavzin, 3.a

Dolga pot

Vpraša en spermij drugega: »Ej ti, kolk misliš da je še do jajčeca?« »Ne vem,« mu odgovori drugi »po moje še precej daleč, pravkar smo šli mimo mandeljnov.«

Izak Cunta, 4.a

Debela zlata ribica

1. NAGRADA

Je bil en zalivček,
poln zlatih ribic. Ena
lepša od druge,
vendar je bila tam
tudi ena zelo debela
zlata ribica.

En dan se ena od
zlatih ribic odloči, da
vpraša debelo zlato
ribico, da zakaj je
tako debela?!

Debela zlata ribica
odgovori: »Ma, veš,
se mi je zgodila ena
čudna štorija.

En dan sem plavala
po morju in me je
ulovil ribič. Pa sem
mu rekla, da če me
izpusti, mu izpolnim
eno željo. On pa me
pogleda, mi reče:

"Ne seri!" in me vrže
nazaj v morje.«

Emanuel Vok, 3.č

Popotnik na kameli

2. NAGRADA

Popotnik na kameli
pride v samotno mestece
v puščavi. Ustavi ga
policist in ga vpraša,
kako to da mu ni nič
vroče. Popotnik
odgovori, da pripravi
kamelo da teče, kolikor
se hitro da in tako njega
hladi. Policaj si je
nabavil kamelo in z njo
tekal okoli mesta, cele
dneve, kolikor se je le
dalo hitro. Na koncu je
kamela padla vsa
izčrpana na tla. Policaj
je stopil pred njo in jo
vprašal: »Kaj je kamela?
Si zmrznila?«

Neža Pavzin, 3.a

Ime očeta

3. NAGRADA

Se vrne Marjana iz
Londona in domačim
pove, da je noseča.
Vsi razburjeni jo
vprašajo, kdo je oče,
in ona jim odgovori,
da Sorry.

Ko jo vprašajo, kje je
dobil to čudno ime,
jim odgovori: »Ko
sem mu povedala, da
sem noseča, mi je
rekel: "I'm sorry."«

Izak Cunta, 4.a

Zajčkove jagode

Pride zajček v trgovino in reče: »Dajte mi eno kilo jagod!«

Prodajalec pa: »Nimamo.«
Drugi dan pride zajček v trgovino in reče: »Dajte mi eno kilo jagod!«

Prodajalec pa: »Nimamo.«
Tretji dan pride zajček v trgovino in reče: »Dajte mi eno kilo jagod!«

Prodajalec pa: »Nimamo in če še enkrat prideš, te bom s cvekom in kladivom zabil na zid!«

Četrti dan pride zajček v trgovino: »Imate cveke in kladivo?«

Prodajalec: »Ne!«
Zajček pa: »OK, pol pa mi dajte eno kilo jagod!«

Neža Pavzin, 3.a

Ptičje noge

Študent zoologije pred tablo na zaključnem izpitu. Profesor ima na mizi ptico, ki je pokrita z robčkom in ji je videti le noge.

Profesor postavi študentu vprašanje:

»No, zdaj mi pa povejte, katera ptica je to!«

Študent: »Ne vem.«
Profesor: »Padli ste. Kako se pišete?«

Študent dvigne hlačnico in reče:

»Uganite!«

Mojca Žigon, 3.a

Dva papirčka

Sta bila dva papirčka. In je hotu dat en lupčka drugemu, a ni upal, ker ni imel ust.

Urška Kete, 4.d

Moški in prašič

Kaj imata skupnega moški in prašič?
Oba sta lena, oba rigata, prdita in drnjohata.

Tina Marinčič, 1.č

Prašič in vtičnica

Prašič gre mimo vtičnice in reče:

»Ojej, tebe so pa kar zazidali?!«

Neža Pavzin, 3.a

Fant in punca

Sta fant in punca na prvem zmenku. In fant

vpraša punco:

»Si že hodila s kom pred mano?«

In punca odgovori: »Ne, vsi so imeli avte!«

Urška Kete, 4.d

Darila

Na božično jutro: Brata odpirata darila. Prvi ima deset daril, drugi pa le eno. Prvi reče: »Ha, zdaj pa vidiš, koga imata starša rajši!« Drugi odgovori: »Bodi tiho, tudi jaz bi dobil deset daril, če bi imel raka!«

Neža Pavzin, 3.a

Slon in kamela

Slon sreča kamelo, pa se ji začne posmehovati, pa pravi: »Ha, ha, ha, kakšna mona si, k imaš joške na hrbtu!«

Pa mu kamela odgovori: »In to mi pravi žival, k ima tiča na glavi!«

Mojca Žigon, 3.a

ZGODILO SE JE

NOVICE S KAŠ-a

Tako, dragi divjaki in divjakinje, novo šolsko leto nas je že do dobra posrkalo in vsi se že pridno učite in izpolnjujete obveznosti. Nič drugače ni na klubu ajdovskih študentov. Vsi, ki ste že vpisani na KAŠ-u, ter tisti, ki se udeležujete dejavnosti na klubu, ste seznanjeni z novimi prostori, vsi ki pa bi se radi včlanili, naj opomnim, da se omenjeni prostori nahajajo v stari vojašnici na Ribniku. Če poti do tja ne boste našli, vprašajte prijazne mimoidoče ali pa člane, saj vam bodo z veseljem pomagali. Mimogrede: uradne ure so v torkih in petkih. S seboj imejte potrdilo o šolanju in slikico za »paseport«. Poleg izkaznice boste dobili nov in še dišeč Ma bejži in lično mapo za pomembne listine in zapiske. Članska izkaznica vam namreč omogoča tudi nove ugodnosti, npr.: cenejši ogled filmov v ajdovskem kinu ali pa cenejšo karto do Ljubljane.

O vseh pomembnih dogodkih in prireditvah boste obveščeni v Infovetjri, ki vas infovejtrira vsak mesec, ali pa se obrnete na internet, na stran www.dijaska.com in poizveste več o tem, kar vas zanima. Ob sobotah od šestih do osmih lahko prisluhnete tudi prenovljeni oddaji ajdovski Radio študent, ki vas seznani z vsem mogočim, omogočal vam bo, da se pritožite ali kaj vprašate, ima pa tudi lastno lestvico.

Namig: v prostorih vam klub časti zastonj ircanje ali pa surfanje po netu, dogajali pa se bodo tudi koncerti, literarni večeri, recurzije« filmov, vse v sklopu Baze, novega prostora na kašu. Vsi se namreč zelo trudijo in potijo, da bi prostor zaživel čim prej, da se bo pri nas »neki dogajalo«.

Bomo videli. Ne bodite pasivni in pesimistični, ampak se dvignite s kavčev in pridite mimo kaj pogledat.

Vaš KAŠ

Atletika

(KRITIKA)

Prvega oktobra je v Novi Gorici potekalo ekipno atletske tekmovanje, katerega se je udeležila tudi naša šola. Tako kot že nekaj let zapored pa je bila organiziranost s strani profesorjev športne vzgoje skrajno neprofesionalna, če ne že kar porazna. Izgledalo je, kot da šola sploh ni bila zainteresirana za take vrste uveljavljanje.

Zapletlo se je že na samem začetku in sicer pri obveščenosti dijakov o tem tekmovanju. Menim, da je bila informacija precej skromna in bi se dalo v tej smeri še precej storiti. Če ne drugega, bi se lahko namesto plakata z obvestilom, vsaj poslalo okrožnico po razredih, saj verjetno najmanj tretjina dijakov in dijakinj plakata sploh opazila ni.

Poleg tega pa je bilo tudi nekaj zapletov okrog datuma tekmovanja. Na plakatu je namreč sprva pisalo, da bo tekmovanje potekalo 2. v mesecu. Pravi datum, 1. oktober, pa smo izvedeli šele 30. septembra, torej le dan pred tekmovanjem.

Na dan samega tekmovanja se je pokazalo, da nam je primanjkovalo tekmovalcev v nekaterih panogah, kar je zelo negativno vplivalo na končno število točk in s tem tudi uvrstitev naše ekipe. Prišlo je celo do tega, da moška ekipa naše šole sploh ni imela štafete na 4×100 m, čeprav vem, da imamo kar nekaj odličnih šprinterjev. To pa lahko pomeni le eno; sestava ekipe je bila zelo pomanjkljiva. Zdi se mi tudi, da se profesorji športne vzgoje pri izbiri tekmovalcev za posamezne panoge ne ozirajo kaj preveč na njihove rezultate, ampak vpišejo prvega, ki se prijavi. To je vendar ekipno tekmovanje, zato je pomembna vsaka točka.

Moje mnenje je, da bi se ob pravilni organiziranosti ekipa naše šole lahko uvrstila v finale tega tekmovanja.

sreda, 30.10.2002

Prepih v Ajdovščini

Začetek koncerta je bil predviden ob 21.00, vendar se je pravo vzdušje pred koncertom pričelo nekoliko pozneje. Prvi vtis pred vhodom v dvorano je bil zadovoljiv, saj se je pred blagajno nabirala vedno večja gneča. Cena vstopnice je znašala 1.300 SIT in ne malokdo je presenečeno odreagiralo, ko so mu pred vhodom v dvorano redarji sporočili, da prehajanje iz notranjosti dvorane ven, ni dovoljeno. Kar je še dodatno povzročilo malo nejevolje, je bila prepoved nošenja pijače iz dvorane.

Za pijačo je bilo poskrbljeno, samo dogajanje pod odrom pa je bilo edinstveno. Vsak, ki se je prepustil glasbi in nekoliko poskočil zraven, je brez težav pozabil na nevšečnosti. Zagotovo je bila to lepa izkušnja.

Kot prvo, da smo si takoj na jasnem, žur mi ni bil všeč. Če bi plačal 1.300 SIT za karto, bi se še sedaj kesal. Vendar sem na srečo preko radia dobil karto zastonj, kar pa je le malo pripomoglo k dobremu vzdušju.

Že takoj, ko sva s prijateljem prišla pred Police, sva od očitvidcev slišala zelo napihnjeno zgodbo o tem, kako je nekdo z motorno žago tekal pred trgovino Noč in dan in nazadnje nekoga porezal z nožem. In že sem vedel, da bo na tem žuru tekla večna debata motorka to in motorka tisto. Sam sem verjel bolj malo od vsega tega.

Ko sva se s prijateljem, ki je tudi dobil karto na isti način kot jaz, odločila, da greva noter, sva naredila veliko napako. Na vhodu so njega spustili mimo, mene pa je redar, ker sem nosil nahrbtnik, pregledal in mi vzel meter. Kasneje sem videl, kako se je z njim »zajebaval«, ga kazal drugim redarjem in se smejal. Mislil sem ga »nazjati« in mu zabrusiti naj pusti moj meter na miru, vendar nisem bil toliko neumen, saj sem videl, kaj so delali s tistimi, ki so kršili pravila. Z njimi so ravnali huje kot v vojski ali pa v zaporu. Pravzaprav je cel žur dajal vtis vojaškega zapora. Ograje so omejevale že tako majhen prostor za toliko ljudi. Na tribunah se ni smelo sedeti. V primeru, da si šel ven, si tam tudi ostal. Karta je bila namreč za enkratno uporabo.

Redarji so bili zelo, zelo »zateženi«. Če si se kaj pritožil, so te takoj prijeli, češ kaj se delaš pametnega. In ti redarji so na koncu pobrali pol milijona! V tem vidim problem. Če ga vi ne, tudi prav. Namesto, da bi človeku preprosto povedali, da se tega in onega ne sme delati, so ga obravnavali kot kriminalca. Namesto da bi skrbeli za mir, so ga, in to sem videl že na prenekaterih žurih, samo kalili. Samo oni so, vsaj kolikor sem jaz videl, uporabljali silo in se vedli agresivno. Nič čudnega, da so v meni vzbudili odpor.

Glede zvoka pa ta dvorana ni primerna za koncert, saj zelo odmeva. Pa tudi zrak notri je bil prepojen z vonjem po politem pivu in z dimom od cigaretov. In zato ni nič čudnega, da je neka punca preprosto padla dol. Ne rečem, da zraven ni bilo alkohola, vendar je bil zrak resnično slab.

No, da ne bom samo kritiziral. Pohvalil bi nastopajoče: Tinkaro Kovač, ki me je s svojimi pesmimi in flavto navdušila, ter ansambel Šank Rock, ki pa kot vedno naredijo žur. In vsaj oni so kršili pravila in igrali čez 2.00.

Kot sem dejal na začetku, mi žur ni bil všeč. Razen nekaj malenkosti in veliko lepih in "lepo" oblečenih punc, je bil žur polomija. Žur je zato, da se sprostiš in ne da že po celem tednu obveznosti še za vikend vstopiš v verige nepotrebnih pravil

Fazanov krst četrtošolcev

Fazanov krst... kaj to sploh pomeni? Marsikdo pomisli le na to, kako mučiti prvošolce in jih spraviti v sramoto. A to včasih ni bilo tako. Krst je pomenil začetek novega življenja na novi šoli, z novimi ljudmi, skratka pomenil je začetek zrelosti, razmišljanja in odraščanja. Danes je krst fazanov le za to, da spravimo prvošolce v sramoto, s tem se mu vsi smeji in tako se prvošolec počuti sprejetega v svet odraslih in zrelejših. Ampak če tako pomislimo, ali je četrtošolec zrel? V večini primerov bi lahko rekli, da je še daleč od tega, pa čeprav ga do mature, ki je prvi zrelostni izpit in zelo odloča o nadaljnji prihodnosti, loči le še dobro šolsko leto.

Letošnji krst pa mladim prvošolcem ni prišel ravno do krvi, saj so četrtošolcem zmanjkale ideje in krst je bil zelo mil. Saj niso sami krivi, ampak tudi fazanke, ki so se že prvi dan pritoževale profesorjem, da jim četrtri letniki grozijo in jim z alkoholnimi flomastri rišejo in pišejo po čelu. Ko smo bili mi fazani, na to nismo niti pomislili, saj smo se četrtošolcev zelo bali, ti pa so nas res mučili. Mazali so nas z zobno pasto, marmelado, medom in nas močili. Stalno smo domov hodili popisani in umazani in od daleč se je videlo, da smo mi nesrečni fazani. A letošnji četrtošolci se sploh niso potrudili, da bi pokazali, kdo je šef na šoli in kdo je sploh dobil ključ. Saj ne rečem, da krsta sploh ni bilo. Lagala bi, če bi to rekla, a ta je bil skoraj tak, kot da ga ne bi bilo, in nobenemu ne bo ostal v spominu. Kaj pa je, če te oblepijo z lepilnim trakom, te ovijejo v toaletni papir ali pa te malo porišejo po čelu. Mislim, da bi se vsi strinjali z mano, da to ni bilo nič in da so jim res manjkale izvirne ideje. S temi besedami se nočem zameriti nobenemu četrtošolcu, ampak res bi lahko pokazali malo več trdosti in dokazali, zakaj so ravno oni glavni na šoli in zakaj so dobili ključ.

KONCERT - HALA TIVOLI, hokejska dvorana 22. 4. 2003

Ob 19h je bila pred dvorano že zbrana množica ljudi, nekateri so se tam zbrali že prej. Velike gneče ljudi so se prelivale, vsi so hoteli biti v ospredju. Končno smo prišli na vrsto tudi mi in polni pričakovanj stopili v dvorano. Ta je bila že skoraj polna in težka smo prišli do sedežev. Točno ob 20h se je pričelo. Nastopila je še neznana predskupina, a si je takoj pridobila nekaj ljubiteljev tudi v Sloveniji. Ljudje so noreli po dvorani, kaj se bo šele zgodilo, ko bo na oder stopila kanadska zvezda Bryan Adams. Predskupina je bila na odru pol ure, nato pa so pripravljali oder zvezdniku. Ko je prišel na oder so ljudje ponoreli. Začel je peti in ljudje so peli z njim. Bilo je res...ne morem povedati, vendar je bilo nepozabno. Pevec je zapel vse svoje hite, pred eno pesmijo pa je na oder povabil dekle iz občinstva in nato sta skupaj odpela. Nato se je poslovil, in glej ga zlomka, prikazal se je na drugi strani dvorane, kjer je imel postavljen še en oder. V gneči oboževalcev na odru pa je neka punca zanj naredila tudi majhen šov. Nato se je preselil spet na drugo stran, na glavni oder, in nadaljeval svoj koncert do 22.55. Še dolgo po končanem nastopu so ljudje le žalostno sloneli v prazen oder ...

Ta koncert je res nekaj nepozabnega. Bila sem na veliko koncertih, a čez tega ga ni bilo in ta se mi bo za vedno vtisnil v spomin.

In za tiste ki ste ga zamudili. oglejte si ga naslednjič, ko pride v slovenijo.

Valentina Hajdinjak

Politika

AKTUALNOST CANKARJEVIH MISLI IN IDEJ

SMO SLOVENCİ Hlapci?

Ivan Cankar v svojem delu Hlapci govori o družbeno-političnem ozadju takratnega življenja na Slovenskem. Takrat so zmagali klerikalci in pokazalo se je, kakšni so bili v resnici takratni Slovenci, vsaj po njegovem mnenju.

Tudi jaz mislim enako. Posebno v današnjem času, ko smo tik pred vstopom v Evropsko unijo, se veliko Slovencev odloča zanjo, saj so jih v to dobesedno pregovorili ljudje, ki v bistvu »vladajo« našo državo. To naj bi bilo za nas dobro in je že skrajni čas za naš vstop v EU.

Kljub temu, da je bila večina državljanov Slovenije za to, še vedno ostaja velik odstotek tistih, ki tega nočejo.

Mislim, da smo Slovenci preveč lahkoverni, pomagamo vsem, ki pomoč rabijo in seveda v zameno pričakujemo enako. Tudi preveč pod vplivom »velikih« smo in delamo vse, kar nam je naročeno, in to le zaradi tega, ker mislimo, da bomo potem enaki vsem drugim narodom, npr. Ameriki, ... Pa je to za nas res najboljše?

Mojca Žigon

Zadnja vojna v Iraku je bila pričakovana že kar nekaj časa. Ko je ZDA napovedala vojno Iraku, se Slovenija ni opredelila, ali bo podprla napad ali ne, Slovenski vodilni politiki se glede tega sploh niso izjasnili. Ponižno so čakali na uradna stališča Nemčije, Francije in Italije, šele potem so slovenski politiki storili enako.

To dogajanje je lep pokazatelj, da smo Slovenci hlapci večjih evropskih držav, brezsmiselno jim sledimo, kamor njihov veter piha.

Tudi druga dogajanja so pokazatelj našega hlapčevstva. V zemimo praznik valentinovo. Slovenci ga sedaj mamo kar za svojega, čeprav ta praznik ni slovenski; zato tudi ni prav, da ga praznujemo, saj s tem izgubljammo svojo narodno zavest in identiteto.

Zgornje ugotovitve jasno nakazujejo, da je slovenski narod hlapčevski.

Jure Tomažič

I Z V I R

GLASILO SREDNJE ŠOLE VENO PILON AJDOVŠČINA

UREDNIŠKI ODBOR:

Jure Tomažič, 3. a, Jure Krašna, 3. a

Kris in Nik Stopar, 3.b

Valentina, 3. č, Mateja Kos, 3. č

Eva Tomaševič, 4. b, Ema Šesek, 4. č

MENTORICA: Brigita Slejko, prof.

SLIKOVNA OPREMA: Jure Tomažič, 3. a

LIKOVNA MENTIRICA: Damjana Plešnar, prof.

**POSTAVITEV, STAVEK,
RAČUNALNIŠKO IN GRAFIČNO OBLIKOVANJE**

Brigita Slejko, prof.

TISK:

Papirna galanterija Sedmak, Ajdovščina

Naklada: 150 izvodov

Šolsko leto 2002/2003

Ajdovščina, junij 2003

Srednja šola Veno Pilon
Ajdovščina